ผมขอร้องนะ..ครู

นำเสนอเมื่อ : 20 เม.ย. 2559

ผมขอร้องนะ..ครู

**เด็กชายทำอะไรไม่ได้มาก คำสั่งของครูดุจอาญาสิทธิ์
เขาถือแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์ที่ตัดเป็นแบบตัวย่อภาษาอังกฤษและตราของโรงเรียน ครูจะพ่นสเปรย์ใส่หมวก
เด็กน้อยถือหมวกแล้วจับแผนฟิล์มเอ็กซเรย์ให้แนนกับหมวก**

“ครูครับ..ผมขอเถอะครู...ผมแพ้..” คำพูดของนักเรียนป.4 คนหนึ่งกล่าวกับครูของเขา
น้ำเสียงอ้อนวอนอย่างยิ่ง ออนวอนเทาที่เด็กอายุ 10 ขวบจะขอรองได้

“ก็แค่ถือฟิล์มเอ็กซเรย์นี่ ครูจะพ่นสเปรย์ใส่หมวกแค่นี้เอง”
ครูผู้หญิงพยายามชี้แจงด้วยน้ำเสียงเบื่อหนาย

“แต่ครูครับ..ผมขอร้องนะ..ครู..ผมแพ้สารสเปรย์ นี่ก็มึนหัวไปหมดแล้ว”

“แค่ถือเพิ่มอีกอันเดียว พ่นหมวกให้เพื่อนหน่อยไม่ได้หรือไง” ครูชี้แจง

“ทำไมไม่ให้เขาครูเองล่ะ”

*“เขาไม่ค่อยสบาย เพื่อนแพ้ ถือให้เพื่อนหน่อย ครูพ่นสเปรย์ใส่หมวกแค่นี้เอง
แค่ถือฟิล์มเอ็กซเรย์ ครูตัดให้เป็นแม่แบบแล้ว พนลงหมวก ก็จะมีตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน
จะได้ใส่ซ้อมเดินแถววงโยธวาทิตได้ แป๊ปเดียวเอง”*

“แต่ผมก็ไม่สบายนะครับ” เด็กชายอ้อนวอน *“ผมแพ้สารสเปรย์ เป็นภูมิแพ้ น้ำมูกผมไหลแล้ว
เริ่มมึนหัวแล้วด้วย”*

“ทำให้หน่อย เร็ว!! ครูสั่ง”

เด็กชายทำอะไรไม่ได้มาก คำสั่งของครูดุจอาญาสิทธิ์
เขาถือแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์ที่ตัดเป็นแบบตัวย่อภาษาอังกฤษและตราของโรงเรียน ครูจะพ่นสเปรย์ใส่หมวก
เด็กน้อยถือหมวกแล้วจับแผนฟิล์มเอ็กซเรย์ให้แนนกับหมวก เมื่อพนสีผานฟิล์มเอ็กซเรย์แม่แบบไป
หมวกก็จะประทับนามย่อโรงเรียนกับตราสัญลักษณ์ ใช้เวลาไม่ถึง 1 นาที ทุกอย่างก็จบ

ปัญหาก็คือ เด็กน้อยเป็นภูมิแพ้ เขาแพ้สารสเปรย์ พยายามขอครูว่าไม่ถือได้ไหม
เขาแพ้สารสักอย่างในสเปรย์เป็นมาตั้งแต่เด็ก แตครูไม่ยินยอมหาวาขี้ขลาด เด็กนอยตองฝืนกายทนทำ เมื่อทำเสร็จ

แทนที่จะได้พัก เด็กน้อยจามฮัดเช้ย น้ำมูกไหล และมึนหัว แต่ครูยังบังคับให้เขาทำแบบเดิมอีกครั้ง

ด้วยหมวกของเด็กอีกคนที่เป็นอภิสิทธิ์ชน พ่อแม่คือผู้บริจาครายใหญ่ของโรงเรียน มีหน้ามีตาในสังคม ทำงานราชการใหญ่โตโอหาร กินเงินภาษีราษฎร แต่กลับมีอำนาจศักดิ์ศรียิ่งกว่าลูกชาวบ้านทั่ว ๆ ไป

ด้วยความกลัวของครูสาวที่ว่าเด็กอภิสิทธิ์ชนมือจะเปื้อน จึงวอนให้เด็กอีกคนทำให้หน่อย ครูกลัวว่า ผอ.จะติเตียนมีผลต่อเงินเดือน
พยายามประคบลูกอภิสิทธิ์ชนมากกว่าลูกราษฎรอันเป็นลูกชาวบ้านจำนวนมากของโรงเรียนแห่งนี้

เมื่อเด็กน้อยจับแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์กับหมวก ครูเตรียมพ่น เมื่อฉีดไปได้ไม่นาน
ลูกอภิสิทธิ์ชนมองดูอยู่ไม่ห่าง มันจะไปรู้เรื่องอะไร ก็เพราะอาการเลียอวัยของผู้ใหญ่
มันจะแปรเปลี่ยนเด็กน้อยให้กลายเป็นอภิสิทธิ์ชนสมดังหวังในอนาคตข้างหน้า

ทันใดสะดุ้ง

เด็กน้อยลูกราษฎร หงายหลังหัวฟาดพื้นสลบไป ทุกคนต่างตื่นตระหนก ครูสาวหยุดการฉีดสเปรย์ อุ้มร่างเด็กน้อยไปโรงพยาบาล สรุปเด็กน้อยเป็นภูมิแพ้จริง ๆ ด้วย ชิบหาย...ครูสาวอุทานหลายครั้งในใจ

เหตุการณ์บานปลาย เมื่อสื่อมวลชนทราบเรื่อง
ประเด็นข่าวจึงกลายเป็นมีดที่ถูกลับโดยสื่อมวลชนเผยแพร่ออกไปสู่สังคม
ไม่นานสังคมก็ชี้นิ้วกลับมาด่าวานหาแพะให้ระบาย แน่นอน แพะตัวนั้นคือ ครูสาวคนนี้

“เด็กเป็นภูมิแพ้ ก็ยังให้ทำแบบนี้อีก ถ้าเขาตายนะ ไอ้ครู มึงต้องตายตามไปด้วย”
คอมเมนท์ในโซเชี่ยลมีเดียปรากฏเรียกยอดไลค์นับร้อย

“ครูเฮงซวย ดูแลแต่ลูกคนรวย ลูกชาวบ้านมันไม่มีค่า ชีวิตมันไม่เท่ากันหรือไง”

“ไม่ควรมาเป็นครูอีก รักลูกศิษย์ไม่เท่ากัน”
นานาคอมเมนท์ปรากฏในอินเทอร์เน็ตอย่างเจ็บปวด

ครูสาวคนนั้นตกเป็นแพะเต็ม ๆ ผอ.โรงเรียนก็ไม่ช่วย
ผู้ปกครองเด็กอภิสิทธิ์ชนก็เงียบเหมือนเป่าสากกลางป่าช้าร้างยามดึก มีแต่นิ้วชี้ประณาม ด่าจากทุกสารทิศ เธอถูกคว่ำบาตรจากสังคมโรงเรียน จากครูด้วยกัน ทั้ง ๆ ที่ทุกคนนั่นแหละบอกเธอให้ดูแลลูกอภิสิทธิ์ชนคนนี้ แต่เมื่อเกิดเรื่อง ทุกคนกลับสละหนี และเรียกร้องความเท่าเทียมในสังคมโรงเรียนทันที

“โรงเรียนดูแลทุกคนเหมือนลูก ไม่มีใครดีกว่า เหนือกว่า ทุกคนมาโรงเรียน ก็เป็นลูกของเราทุกคน มีค่าศักดิ์ศรีเท่ากันทุกประการ” ผอ.โรงเรียนแถลงขาวต่อหน้าสื่อมวลชน *“สวนครูท่านนั้น แม้ผมจะสงสารเพราะพึ่งมาใหม่ แต่เพื่อชื่อเสียงและแรงเสียดทานกดดันจากสังคม จึงต้องขอให้ลาออกเอง..”*

สรุปเธอถูกบังคับให้ลาออก ชื่อแม้จะถูกปิด แต่ไม่นานในอินเทอร์เน็ต
ชื่อและรูปหน้าตรงของเธอก็ว่อนหรากระจายไปทั่ว ตอนนี้สมัครงานที่ไหนก็ไม่มีใครรับ ยิ่งเศรษฐกิจเป็นแบบนี้ เธอจะเอาเงินที่ไหนมาผ่อนบ้านผ่อนรถ เธอก็ทำตามที่ครูรุ่นพี่รุ่นผู้ใหญ่บอกสอนสั่ง แต่พอเกิดเรื่องทุกคนก็หายหมด ถีบหัวส่งแล้วกดเธอจมลงกับน้ำกะฆ่าให้ตายอย่างเลือดเย็น เหลือเชื่อ

“ผมบอกครูแล้ว ผมขอร้องแล้วนะครู...ผมแพ้สเปรย์..ผมอยากบอกครูว่า ครูรับใช้พวกนี้ไปก็เท่านั้น พอเวลาจริงครูก็เหมือนสวะ ไสติ่งตัดทิ้งไปเท่านั้นเอง พวกนี้ไม่สนใจครูหรอก แต่ผมไม่ได้บอก และขืนบอกไป ครูก็คงไม่เชื่อผม”

มีเสียงร่ำลือว่า ครูสาวได้ยินเสียงกระซิบนี้ของเด็กน้อย เพราะเธอเขียนข้อความเป็นจดหมายไว้ใกล้ตัว แต่ไม่มีทางเป็นไปได้หรอก เด็กยังนอนอยู่โรงพยาบาล คงจะเพ้อและเสียสติจากแรงกดดันของสังคม ในที่สุดครูสาวก็ยึดต้นไม้หลังโรงเรียนเป็นที่ตั้งเพื่อใช้เชือกผูกคอตายอย่างสลด

ตอนเกิดเรื่องเป็นข่าวใหญ่โตระดับชาติ พอตอนตาย มีข่าวปรากฏแค่ขึ้นแท่น 5 บรรทัด เพราะสังคมมองข้ามหาแพะตัวใหม่พร้อมเรื่องสลดกว่า
ปล่อยชีวิตครูสาวแขวนคอตายผ่านไปในหน้ากระดาษอย่างเศร้าสลดหมดอนาถในความเป็นคน

.....

คอลัมน์ : หนอนโรงพัก

โดย "ณัฐกมล ไชยสุวรรณ"

ที่มาจาก หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ วันที่ 20 เมษายน 2559